

Караконджулчо и възлите

- Слушай, дай да запознаем Бенемот с една от местните маци! Завалийката, съвсем не знае какво да прави! А е рядък вид, ще се затрие, после екологите ще писнат на умряло.
- Ще го питам, ама като стане, че днес му беше тежък ден, сега отмаря. Бяха дошли няколко приятелчета на Детенцето, и всички искаха да го помачкат, добре, че се отърва без членовредителство. Това той да се остави да му връзват панделки, какво не прави едно създаване от любов към дечицата! – Караконджулчо сложи на масата по няколко кюфтенца за всеки и няколко круши за археоптерикса.
- Дактилчо рече, че си питал защо сме се преместили, - Литографчето взе бика за рогата. Упоменатият Дактилчо си взе кюфтенце.
- Той това плато с колибрите и птеродактилите така го описва, че да ти се прище да се заселиш там, а вие сте се изселили. Не се връзва никак... - на Караконджулчо му беше неудобно, все пак въпросът беше личен донякъде.
- Платото още си е прекрасно, но има някои нюанси. Нещо като моите пера. Така като ме гледаш, каква съм на цвят?
- Ъ-ъ-ъ, зелена?
- А така?
- Ъ-ъ-ъ, синя?
- А от тази страна?
- Ъ-ъ-ъ, червенееш?
- Така си беше и с платото. На местните земеделци, дето си бяха там от хилядолетия, си им беше ясно, че в едно птеродактилче много мръвки няма, и затова си живеехме относително спокойно. Понякога някой отиваше в супата, верно, тамън нещо захване мръвка на кокал и опа! Или ако перата й бяха по-шаренки. После дойдоха едни други мениджъри. Е, тогава вече работата се огелпи. Те построиха едни магистрали, едни мостове, не ти е, майко, работата – до ден днешен стоят! Пощенски станции натвориха, данъците вдигнаха, и поставиха за най-главен един направо божествен. С главно „Б“. Той отговаряше за всичко, ама нали не бяха измислили още колелото, та и писменост установена нямаше. Само едни дълги въженца с възли и мъниста с парцалчета по тях. Обаче какви въженца и мъниста, нищо не можеше да им убегне! По тях точно се знаеше кой къде живее, с какво се занимава, колко дължи на хазната и дали е ходил войник. Всичките ламии и агнета бяха подотчетни. Оттогава е останал изразът „възелче на памет“, а най-вероятно и „не ми връзвай кусур!“. Кипу им викат, а също и на тези, които могат да ги четат и да ги връзват.

Археоптерикската спря да пие една студена вода. Караконджулчо се почеса по космения покров, грижливо разчесан от Бабата, която беше чела една приказка за таласъмче с гребенче. Системата с възлите му се струваше доста оформена, но и доста неотвратима. Той си представяше въженцата, оплели цялата страна, и на всяко въженце виси нещо или някой. Без право на мърдане, без право на промяна на цвят и вид. Вързан! Здраво! Завинаги! Беше си страшно даже да си го мислиш само.

- Та тези кипу, те започнаха да тормозят народа да си плаща данъците. И картофите почнаха да не стигат съвсем. И лукът стана по-малко, а бобът съвсем намалю, живинките местни също, а те бяха данъчнооблагаеми. Кипу харесваха повече чуждоземските хвъркати, отколкото туземните. Не е нещо нечувано, нали? Затова и започнахме да се изнасяме. Кои от нужда, кои от обида. Разселихме се по континента, после и по другите. Някъде сме си основали общности, да не забравяме кои сме. Учим малките птеродактилчета на стари работи, може някой ден да им потрябват. Другаде нашите предпочитат да не се сближават особено. Нямаат си доверие кой кого ще изяде пръв, номера си правят, перата си скубят, дребнава работа, ако питаш мен, манджа има за всички, стига да знаят къде да си я търсят. С местната фауна проблеми няма, погаждаме се. Понякога успяваме да помогнем и ние нещо на туземните птици – ей на, по-едно време тук бяха почти изстребили пуйките от лакомия, та ги учехме на разни партизански номера. Щото в една пуйка има поне два обяда, а не като в едно пушено птеродактилче, торба кокали и малко кожести израстъци, Дактилчо, да не се засегнеш?
- Ти си разказвай, разказвай, аз наблягам на кюфтенцата, та да не съм само торба кокали! Ама разкажи му, че не всичко е толкова розово, виж за канадските диви гълъби не успяхме нищо да направим! А те бяха толкова много, като летяха, небето беше черно. И какво, за две поколения ги изядоха, до крило ги опоскаха, до крак, искам да кажа! Хем свикнали на разни тежки природни условия, светът за нищо го нямаха... Отидоха си мърцина! – Дактилчо поклати глава и дръпна една яка глътка кетчуп от лютивия. Когато се обърна, очите му се бяха насълзили.
- Верно е това за гълъбите... Не долетяхме навреме! Но пък пуйките ни знаят, и с добро. Ето, вчера се бяхме събрали да си говорим за онези времена. „Ако не бяхте вие, ние...” Историческа памет, даже без възли... Я дай тук кетчупа!